

Ἀφ' ὅταν ἐπερπάτησα μόνος 'ς τὴν ξένην χώρα,
μαύρη χαράχθηκε γραμμὴ
εἰς τὴν καρδιά μου, κ' ἀφορμὴ
μ' ἔμεινε λύπης τώρα.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ποιηματίου μὴ περατωθέντος, ὃ ἔγραψεν ἐν Καίρῳ.

Α

Μὲ τὴν δρόσο σὲ φύλλα κρυμμένη
κρυφοπαΐζουν χρυσαῖς αἱ ἀκτῖνες.
Τοῦ χειμῶνος παρῆλθαν οἱ μῆνες·
ταῖς καρδιαῖς γλυκὺς ἥλιος ζεσταίνει.

Ὅταν πνέῃ γλυκὰ τὸ ἀγέρι,
'ς τὸ κλουβὶ ποῖος κλεισμένος θὰ μείνῃ;
Ποῖα ψυχὴ ποῦ τὸ σῶμα βαρύνει
ἐλαφρὰ τὰ δεινὰ της δὲν φέρει;

Ἐκεῖ κάτω παρθέναις χορεύουν,
τὰ μαλλιά των λυμένα 'ς τὴν ῥάχη.
Πλὴν ἡ κόρη τοῦ Σταύρου μονάχη
τί ζητεῖ; Ποιὸν τὰ μάτια γυρεύουν;

Δεκαεὺς εἶδ' ἡ κόρη μαῖους
νὰ στολίζουν τὴν γῆ με λουλούδια.
Δὲν ἀρμόζουν νομίζει τραγούδια
παρὰ μόνον εἰς χρόνους νηπίους;

Κοκκινίζει; "Αχ! νὰ ἡ ἀλήθεια!
 Ἄλλὰ τί μέσ' ἔς τοὺς βάτους κυττάζει;
 Μιὰ ματιὰ ὅπου δάγκαμα μοιάζει
 τοῦ φιδοῦ, καὶ δαγκάνει τὰ στήθια.

Πάγ' ἡ κόρη ἔς τὸ βάτο νὰ κόψη
 λευκὸν ἄνθος, κ' ἄς ἔχη ἀγκάθι,
 κ' ἀπ' τοὺς βάτους κοντά της ἐστάθῃ
 ἓνας νῆος μ' ἡλιόκαυστην ὄψι.

Ἀπ' τὸ χέρι τὸν πιάνει καὶ λέει·
 « Ἦλθες, ἦλθες τὸν πόνο νὰ σβύσης
 » ἔς τὴν καρδιά μου, ποῦ εἶναι ἡ βρύσις
 » τῶν δακρύων, καὶ ἄπαυστα κλαίει. »

Φλογερά τότ' ὁ νῆος τὴν ἐφίλει.
 « Ὅσῃν ὥρα κοντά σου δὲν μένω,
 » τῆς ζωῆς τὸ φῶς μ' εἶναι σβυσμένο.
 » Μιὰ ματιὰ σου τὸ φῶς θὰ μὲ στείλῃ.

» Μόλις μόλις τὰ χεῖλη σου ἀγγίζω,
 » πυρκαϊὰ τὸ κεφάλι μου πιάνει
 » ποῦ μ' ὠθεῖ, ἂν κ' αὐτὸ τὴν αὐξάνει,
 » ταῖς ψυχαῖς μας εἰς μίαν νὰ σμίζω.

» Ἄν τὸν φίλον σου θέλῃς νὰ σώσης,
 » πείσου, κ' ἔλα τὸ βράδυ μονάχῃ
 » εἰς τοῦ Λύκου τὴν ἔρημη ράχῃ,
 » παραδείσου χαραῖς νὰ μὲ δώσης. »

Ἦτροπάλῃ κοκκινίζει ἐκείνη·
 ἔς τὴν ἀνδρεία του τρέμει ἀγκάλη.

Πλὴν αὐτὸς φλογερά παρεκάλει,
καὶ ἡ κόρη ὑπόσχεσι δίνει.

Νυκτερίδα ποῦ ὅπου κατέβη
συμφοραῖς, δυστυχίαις προλέγει,
νὰ 'ς τοῦ Σταύρου καθίζει τὴ στέγη.
Νυκτερίδα κακὰ προμαντεύει.

Γιὰτὶ κύττα, 'ς τὰ δένδρα κρυμμένοι,
τρί' ἀδέλφια σου πῶς σὲ κυττάζουν.
«Εἰς τοῦ Λύκου τὸ βράχο, φωνάζουν
»κακὴ μοῖρα τὸν Κλέφτη προσμένει.»

B

Τῆς θαλάσσης ταραττουν τὰ βάθη
τρίχυμiais πολλαῖς ποῦ περνοῦν.
Ταῖς χαραῖς τῶν ἀνθρώπων χαλνοῦν
τῶν ἀνθρώπων τὰ πάθη.

Νύκτ' ἀσέληνος εἶν' ἀπλωμένη·
μόνον τ' ἄστρα παντοῦ γρηγοροῦν.
Δείχν' ἡ Ἄρκτος τοῦ χρόνου τὸν ῥοῦν
ἐφ' αὐτῆς στρεφομένη.

Καὶ τὸν Λύκον σκεπάζει σκοτάδι·
τοῦ ἀνέμου σιγαῖ ἡ πνοή·
ἐρημιὰ εἶν' ἐδῶ τὸ πρωῒ,
ἐρημιὰ καὶ τὸ βράδυ.

Κ' ὅμως ὄχι. Σταθῆτε κομμάτι.
Δυὼ μορφαῖς προχωροῦν σιγανά.

Τώρα κρύβονται 'ς τὰ σκοτεινά,
καὶ ταῖς χάνει τὸ μάτι.

Τώρα νά... Τί ἐστὶν ἄς ἰδοῦμε.
Εἶσαι σὺ, δυστυχῆς Μαριγώ.
'Αφ' οὗ βγαίνεις μ' αὐτὸν ὁδηγὸ,
δι' ἐσένα φοβοῦμαι.

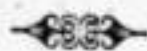
.

ΤΗΙ ΝΕΑΙ Κ"

Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του δι' Αἴγυπτον.

Σκοτεινιάζ' ἡ καρδιά λίγο λίγο
ἀπὸ λύπην καὶ πόνους 'ς τὰ ξένα.
Δι' αὐτὸ εὐσπλαγχνίσου κ' ἐμένα
ὡς ποῦ νὰ 'λθῇ ἡ ὥρα νὰ φύγω.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ

Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα

Τῇ Κυρίᾳ**

Τί σημαίνει, καρδιά μου τὸ δάκρυ;
Παῦσαι πλέον νὰ κλαῖς. Ἀπαυδῶ.
Τῆς πατρίδος δὲν βλέπεις τὴν ἄκρη;
Δὲν γελάς, δὲν εὐφραίνεσ' ἐδῶ;

Μὴ φοβῆσαι. Ἐν δάκρυ ἂν χύνω
τῆς χαρᾶς εἶμαι ὅλη μεστή.
Νὰ δεχθῇ ὅμως τώρα ἐκεῖνο
καρδιά φίλη μὲ λείπει, πιστή.

